

Arrest

nr. 161 489 van 8 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 september 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VANWELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 februari 2015 dient verzoeker een eerste aanvraag in tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, dit in de hoedanigheid van descendent ten laste van zijn Belgische stiefmoeder, mevrouw H.C.

Op 3 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden beslissingen. Zij werden gezamenlijk en onder de vorm van een bijlage 20 aan de verzoeker ter kennis gebracht op 12 augustus 2015 en zijn als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend op 10/02/2015 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover betreft:

De familieleden vermeld in art. 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden op zich bij hem voegen.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende:

'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. '

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen. '

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ter staving van dit 'ten laste' zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- Getuigschrift van 'Direction générale des Impôts Direction régionale de Oujda' (Marokko) voor de periode van 2013/2014 (dd 30/09/2014), dat de betrokkene geen sociale uitkeringen ontvangt in het land van herkomst.*
- Een overzicht van Goffin Change van de heer MEB naar betrokkene in Marokko, maar ook naar de broer, en naar andere personen in Marokko. (overeen periode van 14/11/2009 tot 9/09/2014)*
- een OCMW-attest waaruit blijkt dat betrokkene geen steun heeft ontvangen.*

Uit het geheel van bovenvernoemde documenten kan onvoldoende worden afgeleid dat betrokkene daadwerkelijk financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon en haar gezin, voorafgaand aan de komst naar België. Het is immers niet omdat betrokkene in 2014 geen belastbaar inkomen had en er maandelijks 100 tot 200 euro aan betrokkene werd overgemaakt door de referentiepersoon en haar gezin, dat betrokkene daadwerkelijk aangewezen was op dat geld om te voorzien in zijn basisbehoeften. Opvallend is daarbij dat betrokkene zijn burgerlijke staat kennelijk niet wenst aan te tonen bij de gemeente (zie vermelding 'onbepaald' in het rijksregister). Dit doet vermoeden dat betrokkene wel degelijk gehuwd is in het land van herkomst. Voor zover betrokkene gehuwd zou zijn en zelf geen inkomen zou hebben, mag van gehuwden verwacht worden dat zij elkaar ten laste hebben en dient dus ook het bewijs van onvermogen van de partner te worden voorgelegd, alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan. Voor zover mijnheer gehuwd is en zijn echtgenote evenmin een inkomen zou hebben, kan bezwaarlijk gesteld worden dat 100 tot 200 euro per maand volstaat om een gezin in zijn basisbehoeften te voorzien. Wat er ook van zij, het stemt niet tot vertrouwen dat betrokkene zijn burgerlijke staat niet uitklaart.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het bewijs van onvermogen enkel slaat op belastbaar inkomen uit tewerkstelling/zelfstandige activiteit. Nergens wordt iets gezegd over het feit of betrokkene al dan niet onroerende goederen bezit. Er kan bijgevolg niet uitgesloten worden dat betrokkene wel degelijk een vermogend persoon is en mogelijks zelfs inkomen verwerft uit het verhuur van onroerende goederen.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de komst naar België, om in zijn basisbehoeften te voorzien, financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de bewijskracht van geschriften (artt. 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek), van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht en het beginsel “*audi alteram partem*”.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“En ce que,

Aux termes de la décision entreprise, la partie adverse constate d’abord que le requérant n’a bénéficié d’aucun revenu imposable en 2014 et démontre avoir bénéficié d’envois d’argent de 100 ou 200 € par mois de la part de son père ou de membre du ménage de ce dernier ;

La partie adverse considère cependant que, pour autant, le requérant n’a pas rapporté la preuve de ce qu’il dépendait financièrement ou matériellement de son père et du ménage de celui-ci, préalablement à son arrivée en Belgique ;

En effet, d’une part, l’on ignore l’état civil du requérant et, dans l’hypothèse où il est marié et où son épouse n’a pas non plus de revenus, les montants de 100 ou 200 € envoyé au requérant par son père s’avèreraient alors insuffisants pour assurer la prise en charge des besoins élémentaires de toute une famille ;

D’autre part, l’attestation d’indigence ne porte que sur les revenus tiré de l’exercice d’un emploi ou d’une activité d’indépendant et rien n’est dit sur quant au fait que l’intéressé pourrait être le propriétaire de biens immobiliers dont il pourrait tirer des profits de la mise en location ;

Alors que :

Première branche

L’état civil du requérant ne lui a pas été demandé par l’administration communale, au moment de son inscription dans les registres communaux ; le cas échéant, l’intéressé aurait déclaré être célibataire et aurait pu, au besoin, en rapporter la preuve telle l’attestation jointe en pièce 2 ;

Si la partie adverse s’estimait insuffisamment informée quant à l’état civil de l’intéressé et dès lors qu’elle entendait tirer argument de cette incertitude, il lui revenait assurément de solliciter du requérant qu’il apporte les précisions voulues à cet égard ;

Première sous-branche

Cette exigence découle des devoirs de prudence et de minutie, en vertu desquels « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l’affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l’autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et

à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. » (voyez par exemple C.E. (6e ch.) n° 221.713, 12 décembre 2012) ;

Votre Conseil a déjà jugé que « il incombait à la partie adverse de veiller raisonnablement à disposer de tous les renseignements utiles (...) en sorte qu'en ne l'ayant pas fait, in concreto, la partie adverse n'a pas respecté son obligation de minutie » (arrêt 138.739 du 18.02.2015) ;

Voyez également, par analogie : « Le Conseil estime, eu égard au principe de collaboration procédure et à l'article 42, §1er, alinéa 2, de la Loi, que si la partie défenderesse s'estimait insuffisamment informée quant aux dépenses mensuelles du couple, il lui appartenait de permettre à la requérante d'apporter une information complémentaire à cet égard » (arrêt 142.413 du 31 mars 2015) ;

Deuxième sous-branche

Cette exigence découle également du droit d'être entendu qui, selon le Conseil d'Etat, « garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu doit permettre à l'administration compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. »¹

Si elle avait informé le requérant de ce qu'elle entendait tirer argument du caractère jusqu'alors indéterminé de son état civil, le requérant aurait été en mesure de produire l'attestation jointe ne pièce 2, et l'issue de la procédure aurait pu connaître un sort différent ;

Deuxième branche

En considérant que l'attestation du revenus global imposé produite par le requérant n'évoque pas d'éventuels revenus mobiliers dont le requérant aurait pu être le bénéficiaire, la partie adverse viole la foi due au contenu de ce document, qui fait bel et bien mention des « revenus et profils (sic) fonciers » ainsi que d' « autres revenus », et ne motive pas adéquatement sa décision ;”

3.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoeker in de aanhef van het enig middel in het algemeen een schending aanvoert van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, wijst de Raad er op dat het bestuursrecht geen uniek en enig “beginzel van behoorlijk bestuur” maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur kent. De verzoeker verduidelijkt slechts een schending van de hoorplicht (“le droit d'être entendu”) en de zorgvuldigheidsplicht (“devoir de prudence et de minutie”), doch hij laat na enig ander beginzel van behoorlijk bestuur nader te omschrijven. In de mate dat de verzoeker zich in het algemeen beroept op een schending van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, is het middel dan ook onontvankelijk.

De verzoeker vermeldt in de aanhef tevens een schending van het algemeen rechtsbeginzel “*audi alteram partem*”, doch hij laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden akte dit algemeen rechtsbeginzel zou schenden. Ook op dit punt in het middel onontvankelijk. Uit de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel en meer bepaald uit het gestelde onder de titel “*deuxième sous-branche*” blijkt evenwel dat de verzoeker doelt op een schending van de hoorplicht als algemeen beginzel van behoorlijk bestuur. Het middel wordt dan ook onderzocht in het raam van deze hoorplicht.

Het middel is tot slot tevens onontvankelijk wat de aangehaalde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft. De enige kritiek die de verzoeker

aangaande de motiveringsplicht naar vorebrengt, betreft immers de kritiek dat het motief in verband met het “*attestation du reventus global imposé*” niet correct is, hetgeen niet de formele of de uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst maar wel de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht. Voor het overige dient te worden vastgesteld dat de verzoeker nergens aanduidt op welke wijze de bestreden akte de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet zou schenden. Dienvolgens kan, wat de motiveringsverplichting betreft, enkel de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht worden onderzocht.

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: de overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene in zijn belangen aantast én de maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS 17 februari 2011, nr. 211.309; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

3.2.1. In de mate dat de verzoeker uit het gegeven dat hem niet naar zijn burgerlijke staat werd gevraagd bij het indienen van zijn aanvraag, een schending afleidt van de hoorplicht merkt de Raad op dat deze kritiek gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, waarbij onder meer het volgende werd geoordeeld:

“Opvallend is daarbij dat betrokkene zijn burgerlijke staat kennelijk niet wenst aan te tonen bij de gemeente (zie vermelding ‘onbepaald’ in het rijksregister). Dit doet vermoeden dat betrokkene wel degelijk gehuwd is in het land van herkomst. Voor zover betrokkene gehuwd zou zijn en zelf geen inkomen zou hebben, mag van gehuwden verwacht worden dat zij elkaar ten laste hebben en dient dus ook het bewijs van onvermogen van de partner te worden voorgelegd, alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan. Voor zover mijnheer gehuwd is en zijn echtgenote evenmin een inkomen zou hebben, kan bezwaarlijk gesteld worden dat 100 tot 200 euro per maand volstaat om een gezin in zijn basisbehoeften te voorzien. Wat er ook van zij, het stemt niet tot vertrouwen dat betrokkene zijn burgerlijke staat niet uitklaart”

Een dergelijke beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan echter niet als een bezwarende maatregel in het licht van de hoorplicht worden gezien. Immers stoelt dergelijke beslissing niet op het persoonlijke gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, maar vloeit zij voort uit de toepassing van de wet, waarbij de verzoeker

zijn standpunt in de aanvraag heeft kunnen uiteenzetten en hij de mogelijkheid had om die aanvraag te stofferen met alle mogelijke elementen en bewijsstukken die hij nuttig achtte.

Een schending van de hoorplicht kan dan ook niet worden aangenomen.

3.2.2. In de mate dat de verzoeker in ditzelfde kader tevens de schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert, merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker het thans bijgebrachte celibaatsattest niet heeft voorgelegd bij zijn aanvraag noch bij zijn latere aanvullingen van deze aanvraag. Het thans voor het eerst bijgebrachte celibaatsattest kan de wettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet vitiëren.

Waar de verzoeker stelt dat de verweerder de bijkomende informatie in verband met zijn burgerlijke staat had moeten opvragen teneinde over de aanvraag met de nodige kennis van zaken te kunnen beslissen, merkt de Raad op dat uit de bestreden akte blijkt dat de motieven betreffende verzoekers burgerlijke staat niet determinerend zijn om de aanvraag te weigeren. Het determinerend motief betreft immers dat de verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan zijn komst naar België financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien zodat uit de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoeker effectief ten laste is van de referentiepersoon (cf. artikel 40bis, § 2, 3° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet). Hierbij zijn de volgende feitelijke vaststellingen essentieel en dragend:

“Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ter staving van dit 'ten laste' zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- Getuigschrift van 'Direction générale des Impôts Direction régionale de Oujda' (Marokko) voor de periode van 2013/2014 (dd 30/09/2014), dat de betrokkene geen sociale uitkeringen ontvangt in het land van herkomst.

- Een overzicht van Goffin Change van de heer MEB naar betrokkene in Marokko, maar ook naar de broer, en naar andere personen in Marokko. (overeen periode van 14/11/2009 tot 9/09/2014)

- een OCMW-attest waaruit blijkt dat betrokkene geen steun heeft ontvangen.

Uit het geheel van bovenvernoemde documenten kan onvoldoende worden afgeleid dat betrokkene daadwerkelijk financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon en haar gezin, voorafgaand aan de komst naar België. Het is immers niet omdat betrokkene in 2014 geen belastbaar inkomen had en er maandelijks 100 tot 200 euro aan betrokkene werd overgemaakt door de referentiepersoon en haar gezin, dat betrokkene daadwerkelijk aangewezen was op dat geld om te voorzien in zijn basisbehoeften.”

Het gestelde omtrent verzoekers burgerlijke staat en het vermoeden dat hij gehuwd zou zijn, zijn slechts ten overvloede gegeven en zij doen geen afbreuk aan de beoordeling dat niet blijkt dat de verzoeker daadwerkelijk was aangewezen op de 100 tot 200 euro die hij maandelijks ontving van de referentiepersoon en haar gezin, om in zijn basisbehoeften te voorzien. In zijn enig middel betwist noch weerlegt de verzoeker het determinerend weigeringsmotief, met name dat hij niet voldoende heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan zijn komst naar België financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien. Verzoekers kritiek tegen de overtollige motieven met betrekking tot zijn burgerlijke staat kan hoe dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing leiden (cf. RvS 9 september 2005, nr. 148.715).

Bovendien ligt de bewijslast inzake de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg in de eerste plaats bij de aanvrager zelf. Het was dus aan de verzoeker om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en zijn aanvraag te stofferen met alle elementen die hij nuttig achtte teneinde aan te tonen dat hij aan de wettelijke voorwaarden van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet voldoet. De verzoeker behoorde dan ook te weten dat hij als descendent die ouder is dan éénnentwintig jaar, in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet, diende aan te tonen dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Het is in dit kader dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde verwacht dat de verzoeker zijn

burgerlijke staat kenbaar maakt. Het is immers evident dat de huwelijks staat van de aanvrager een implicatie heeft op de afhankelijkheid van een (stief)ouder.

Waar de verzoeker verwijst naar de arresten 138 739 en 142 413 van de Raad dient te worden aangestipt dat de arresten van de Raad geen precedentwerking kennen en dat zij bovendien werden gewezen in geheel andere feitelijke en juridische geschillen. Met name ging het om een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21) resp. een tekortkoming van het bestuur in het raam van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, bepaling die enkel slaat op de voorwaarde van de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, hetgeen thans niet aan de orde is nu het gaat om een weigering van verblijf van meer dan drie maanden omdat niet voldoende is aangetoond dat de verzoeker ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

De verzoeker kan zich *in casu* dan ook niet dienstig beroepen op een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

3.2.3. De verzoeker voert in een laatste middelenonderdeel de schending aan van de bewijskracht van geschriften en van de materiële motiveringsplicht. Hij betoogt dat de gemachtigde ten onrechte stelt dat het *“attestation du revenu global imposé”* niet de eventuele roerende inkomsten van de verzoeker vermeldt. Volgens de verzoeker bevat het voorgelegde document wel degelijk gegevens betreffende de *“revenus et profils (si) fonciers”* alsook de *“autres revenus”*.

De Raad merkt dienaangaande op dat de verzoeker de bestreden akte verkeerd leest. Immers wordt nergens gesteld dat het voorgelegde document niet de eventuele roerende inkomsten van de verzoeker zou vermelden. De gemachtigde motiveert hieromtrent als volgt:

“Bovendien dient te worden opgemerkt dat het bewijs van onvermogen enkel slaat op belastbaar inkomen uit tewerkstelling/zelfstandige activiteit. Nergens wordt iets gezegd over het feit of betrokkene al dan niet onroerende goederen bezit. Er kan bijgevolg niet uitgesloten worden dat betrokkene wel degelijk een vermogend persoon is en mogelijks zelfs inkomen verwerft uit het verhuur van onroerende goederen.”

Aldus stelt de gemachtigde vast dat het voorlegde bewijs van onvermogen niets vermeldt over het feit of de verzoeker al dan niet onroerende goederen bezit. Verzoekers kritiek mist dan ook feitelijke grondslag.

Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

De schending van de bewijskracht van geschriften (artt. 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek) en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat het enige middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond is.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE